

Kázání Růžd'ka 14. 2. 2021

Nech se zapálit Svatým ohněm!

Introit: *Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. Hališ se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. Z víchrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy. Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy. (Žalm 104, 1-5)*

Píseň

Modlitba

Čtení: Leviticus 9, 1-8. 23-24 a 10, 1-7

Píseň

Text kázání: Matouš 3, 11-12

Jan Křtitel říká: „Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata je v jeho ruce; a pročistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.“

Bratři a sestry,

máme zde arktickou zimu a tak je potřeba se trochu zahřát. Řeč dnes bude o **ohni**. Odpradávná byl oheň důležitým služebníkem pro člověka. A vlastně darem od Hospodina. Bez ohně se lidé neobejdou, dává teplo, světlo, slouží k přípravě stravy. Můžeme tedy říct, že Bůh se o člověka stará i v tomto ohledu.

Nicméně každý hospodář a zejména tady na pasekách moc dobře ví, že ten oheň v chalupě se nezapálí sám a že na zimu je potřeba se vždycky připravit. Navozit otop, nadělat a uskládat dřevo dříve, než napadne sníh. Tam, kde by člověk na takové samotě nebyl na zimu připraven, neměl by čím topit. Tam by pak bylo hodně krušno a člověk by tam zřejmě i umrzl.

Proč to ale říkám? Protože Bůh má ještě jiný oheň, který dává člověku a o který se má také každý křesťan starat, aby nevychladl! Jan Křtitel říká o Ježíši, že **On nás bude křtít Duchem svatým a ohněm**. Těm, kteří byli pokřtěni ohněm Ducha svatého, říká Písmo, **plamen Ducha nezhášejte**. A sám Pán Ježíš vyzývá všechny učedníky: **Bud'te připraveni a vaše lampy ať hoří**. Když bychom si to představili ještě z podobenství o deseti družičkách, tak víme, že pouze **polovina družiček bylo připravených** a mělo do zásoby nakoupený olej. Ty, které byly lehkomyšlné, těm v rozhodující chvíli olej pochyběl. A než mohly znovu zapálit své lampy, tak už bylo pozdě. Ženich je nepustil na nebeskou hostinu. Nicméně jak se píše v knize Přísloví 20,27, **lampou, je míněn duch člověka**. To naše duchovní srdce. A tak jako hospodář dělá vše pro to, aby měl na zimu připravený otop, tak má zase každý křesťan dbát na to, aby měl co přikládat do plamene Ducha svatého ve svém duchovním srdci.

Venku máme teď mrazivé dny, doma máme naštěstí teplo. Jak je to ale ve tvé lampě? Ve tvém srdci? Je tam tma a chladno? Anebo světlo a teplo? A děláš něco pro to, aby ve tvém srdci stále hořel ten **plamen Ducha svatého**? V době starozákonní bohoslužby měli Hospodinovi kněží za úkol starat se o oheň Hospodinův na oltáři, kde probíhaly zápalné oběti. Ale i tehdy, když neprobíhaly, třeba v noci, stále měl být oheň udržován den co den. V Leviticu 6, 5-6 je napsáno: **Oheň na oltáři bude stále udržován, nesmí vyhasnout. Kněz jím bude každé ráno zapalovat dříví, narovná na něm zápalnou oběť a obrátí na něm tuk z pokojných obětí v obětní dým. Oheň na oltáři bude stále udržován, nesmí vyhasnout**. Když nad tím přemýšlím, tak to vlastně bylo velmi praktické. Připomnělo mi to jeden dětský tábor, který nám téměř celý propršel a přes den bylo pouhých 6 až 9 stupňů. Kdybychom tehdy nebyli všichni ubytováni v indiánských tee pee, kde jsme mohli mít oheň, hrát se a sušit si věci, ale také vlastně sušit mokré dřevo na další přiložení, asi bychom tábor ukončili velmi brzy. Díky ohni, který jsme ale mohli vlastně po celý tábor udržovat, tak jsme tam přežili až do konce. Nicméně Izraelci to přeci jen měli ještě jinak. Čas od času se totiž stalo, že takovou **zápalnou oběť, kterou Izraelci přinesli na oltář, pozřel přímo shůry oheň Hospodinův**. Bylo to vnímáno, že k takové oběti se Hospodin přiznal. V Leviticu 9,24 jsme to četli: **Od Hospodina vyšel oheň a pozřel na oltáři zápalnou oběť i obětovaný tuk. Všechnen lid to spatřil, zajásal a padli na tvář**. Musíme si uvědomit, že to tehdy nemuselo být nic neobvyklého. Vždyť **na poušti Izraelce vedl a doprovázel ve dne oblakový a v noci ohnivý sloup**. Pokud ale takovou oběť zapálil Hospodin shůry, pak to byl svatý oheň Hospodinův. Pak o to více můžeme rozumět tomu, jak moc důležité bylo udržovat na oltáři tento svatý oheň, aby nevyhasnul. Vždyť to byl oheň Boží. O tom, že byl tento oheň svatý, svědčí ještě jedna důležitá událost. **Aronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnici, dali do ní oheň a na něj položili kadidlo. Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal. I vyšel oheň od Hospodina a pozřel je, takže zemřeli před Hospodinem**. Proč to udělali, o tom se Bible nezmiňuje. Co nám ovšem tato událost ukazuje? Že Hospodin a jeho oheň je svatý. Nelze ho napodobit. Tak tomu je ale právě i v dnešní době. Jestli v nás není zažehlý plamen Ducha svatého, nebo jestli jsme ho zahasili svým neposvěceným životem, nepodaří se nám ho ničím nahradit! Žel často se stává, že křesťané místo toho, aby udržovali a čerpali oheň Božího Ducha, tedy ten oheň shůry, uchylují se k ohni cizímu, tzn. k duchu náboženskému. Na první pohled to nelze hned rozeznat, protože náboženský duch napodobuje zbožné skutky. Žel těmto skutkům chybí radost, láska, touha a správná motivace. A teprve časem se pozná, jaké jsou plody těchto skutků. Jaké to přinese ovoce. Pokud se ale u křesťana rozhojňuje ovoce Ducha

svatého, jak ho máme popsáno v epistoletě Galatským, tedy **láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání**, pak to svědčí o tom, že takový křesťan je skutečně živ z moci Božího Ducha. Mohli bychom k tomu jistě přidat např. i takovou vroucnost, horlivost a zapálení pro Krista.

Na svém vlastním příkladu, bratři a sestry, musím vyznat, že mi mnohdy vroucnost, horlivost a zapálení schází. I některé ovoce z mého stromu může být jistě trpké. O to více si ale uvědomuji, že je potřeba s tím něco dělat. Nechat se zapálit Hospodinem. **Žít z moci Božího Ducha**. A tak pokud to cítíš takto i ty sám, pokud se cítíš vyhořelý a chceš s tím něco dělat, pak popros Ježíše, aby tě znovu zažehnul. Někdo tu zkušenost zažehnutí třeba nikdy nezažil, protože si myslel, že stačí být pokřtěn vodou a konfirmován. Chybí-li ti ale ve tvém křesťanství šťáva, chybí-li ti radost, chybí-li ti ta lehkost bytí, pak vydej celé své srdce Pánu Ježíši na oltář a popros Ho, aby ti **místo chladného a kamenného srdce dal srdce z masa**. Srdce, které bude umět milovat bez podmínky, protože to pro něj bude radost. Srdce, které bude vnímat Boží blízkost a Boží lásku.

A pak tu jsou všichni ti, kteří už zažili to zapálení. Ale dobře si uvědomují, že už jen tak trochu doutnají. To se nám občas stává všem, že **nemáme už takovou lásku, jako na počátku**, když jsme uvěřili v Ježíše Krista. Něco se v životě přihodilo, časné starosti, problémy a všelijaká trápení, nás od Boha vzdálili. Na modlitbu bylo stále méně času, do čela se dostali jiné priority. Rodina, děti, zaměstnání, kariéra, nějaký hřích, nebo třeba nemoc či něco jiného, co život přináší. Nyní svým způsobem mám také velikou obavu o Boží lid. Nezvykneme si na život bez bohoslužeb ve společenství? Nezpohodlníme? Nezvlažníme? Nestaneme se apatickými a unavenými? Ta covidová doba se nás k tomu snaží přímo dostrkat.

O Pánu Ježíši je ale řečeno, že **nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí**. Když taková svíčka jen doutná, tak nejenže neplní svůj úkol posvětit, ale její kouř je vlastně nepříjemný očím a čichu. Pokud místo toho, abychom svítili druhým a přiváděli je ke Kristu, pouze čadíme, pak se nemůžeme divit, že naše křesťanství není přitažlivé, ale spíše naopak. Odpuzující.

Proto bych nás všechny, a samozřejmě i sebe, chtěl vyzvat, abychom se nechali zapálit Božím ohněm anebo nenechali tento svatý oheň v našich srdcích vyhasnout. A abychom ho taky nenahrazovali jen nějakou formálností a setrvačným náboženstvím bez života. Anebo ještě hůř, abychom místo zapálení pro Boží věci, nenechali ve svých srdcích hořet ohně cizí, ohně hněvů, našťvaností a nespokojeností. Pamatujme na to, co se stalo Áronovým synům, když přinesli před Hospodina cizí oheň. O Hospodinu je také napsáno, že **On je oheň stravující**. A o Božím ohni je také řeč v souvislosti s Božím soudem, jako o **ohni soudu**. Je to možná podobné, jako kdybychom s nadsázkou řekli, že **oheň je dobrý sluha, ale špatný pán**. Bůh nám svěřuje svůj oheň shůry, abychom se o něj starali, ale zároveň dbali na to, aby se např. přílišnou a neuváženou horlivostí v nás nestal ohněm nebezpečným, který spálí vše okolo. Pamatujme na to, že např. **jazyk je malý úd, ale dokáže zlými slovy zapálit celý les**. Nerozpalujme se tedy zbytečně kvůli tomu, co nás rozčiluje, nechme se zapálit Božím Duchem pro Krista ohněm svatým, ohněm pokojným, dávajícím světlo a teplo. A nebojme se tohoto Kristova ohně. Pokud se jím necháme zapálit nyní, pak nás tento oheň pročistí. Spálí v nás veškeré nepokojné a nečisté plevy ohněm neuhasitelným. Jak jsme četli o Pánu Ježíši: **Lopata je v jeho ruce; a On pročistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm**.“ Nechme proto nyní v sobě strávit tímto ohněm všechny plevy v nás, všechny náš hřích, naši bídu a **nechme se pročistit tímto ohněm, jako se zkouší zlato, abychom byli ryzí**. Sami nedokážeme být ryzí. Požádejme ale Pána, aby nás tímto ohněm prozkoušel ještě dnes. Lépe, když dnes budou spáleny všechny naše plevy, než abychom jako plevy byli spáleni ohněm soudu. A nebojme se skutečně tohoto ohně. Je to ten samý oheň, který hořel v keři před Mojžíšem. Skrze tento oheň promlouval přece k Mojžíši Hospodin a keř při tom neshořel. A stejně jako tehdy Hospodin volal Mojžíše, tak Kristus dnes volá tebe.

Pojď proto každý sám za sebe na kolena. Ke Kristu. A vydej se Mu na oltář. Bez položení svého života na oltář ale tento očistný oheň nezakusíš. Bez sebevydání, není zapálení. Pokud Kristu ale přineseš sám sebe, pokud Mu řekneš, **Pane, zde jsem, chci být tvým nástrojem, tobě se odevzdávám, abych plnil tvou vůli**, pak nebudeš jen doutnat. Bude-li tvá oběť totiž upřímná, dáš-li se Pánu Ježíši cele na oltář, celým svým srdcem, celým svým životem, pak se ke tvému vydání a vyznání vždycky přizná, kdykoliv k Němu budeš takto upřímně volat. Přizná se tak, že promění tvé srdce ohněm shůry. Svatým ohněm tě zapálí, aby tě proměnil. Aby učinil tvé křesťanství radostné, plné světla, lásky, naděje, pokoje a víry. A pokud se tak stane, pak je třeba se učit o tento svatý oheň starat. Umět ho udržovat. Jak ho ale udržovat, o tom si, dá-li Pán, povíme příští neděli. Amen.

Modlitba

Píseň

Slovo poslání: 1. Korintským 3, 9-17

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, oheň a přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň